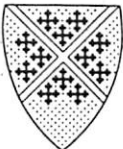

WEET JE NOG ...?

gemeente **Echt**

Limburgs Dagblad Zaterdag 8 maart 2003

De verdwenen club

VV Schilberg

ECHT

DOOR RONALD COLÉE

AMATEURVOETBAL

Harie Vergoossen (77) verhaalt graag over zijn oude liefde van VV Schilberg. Uit de tijd dat Echt nog negen voetbalverenigingen telde, penalty's met de 'tup' geschoten werden en scheidsrechters en tegenstanders niet kinderachtig deden. „Ik heb eens een keer een scheidsrechter, na een vrije trap tegen, toegeroepen dat hij in zijn leven nog niks anders gepresteerd had dan tegen het achterste van een paard aan te kijken. Dat kon toen nog. Ik kwam er zonder geel vanaf.”

Harie Vergoossen trapt als voetballer vlak na de oorlog de penalty's altijd hard in de hoek. „Met de punt van mijn schoen. Dat had ik geleerd van Sjang Oelers, een oud-back van Rios. „Mit de tup en kei-hel.” Een keer week de spil op aanraden van een medespeler van zijn principe af en plaatste hij de bal met de binnenkant van zijn schoen. „Waardoor we niet gelijk speelden, maar verloren. Want dat ding heeft de doellijn nooit gehaald.”

Vergoossen gaat graag terug in de tijd. Naar VV Schilberg. De Echt club die in 1935 werd opgericht tussen het spoor en de Rijksweg. Het hart van

die wijk was het kapelletje van Onze Lieve Vrouw van Schilberg. „Waarbij Schilberg een afgeleide was van schedelberg. Ja, luguber.”

De eerste ballen werden getrapt op een terrein bij Hoeve de Horst. „Een klein veld zonder franje. Omzoomd door puntdraad en bomen. Later is de club verhuisd naar een terrein aan de Oude Molenweg.” Dat was volgens de trouwe Lourdesganger veel luxer. „We beschikten weliswaar niet over kleedlokalen of een kantine, maar het veld was een stuk beter. Al moesten we bij hevige regenval eerst met spaden het water op het midden van het terrein

wegwerken. Dan waren we langer bezig met de voorbereiding van de wedstrijd, dan met het duel zelf.”

De 77-jarige vrijgezel herinnert zich nog de eerste wedstrijd die hij van zijn clubje zag. „Tegen Linne. Ik was een jaar of tien. Onze ploeg won met 6-1.” Tien jaar later zou hij zelf in een witte broek en groene trui de kleuren van zijn club verdedigen. Schilberg was volgens de kasteleinszoon een echte vriendenclub. „Waarbij er behoorlijk gepimpeld werd.” Toch kwam het resultaat niet op de tweede plaats. „Ik weet nog dat we eens acht wedstrijden achter elkaar hadden verloren. Moesten we ons poepnuchter melden bij het bestuur, dat vroeg wat er aan de hand was. Toen hebben we aangegeven dat we niet langer onder onze aanvoerder wilden spelen. Want diens broer mocht alles en wij niks. Hij pingelde er op los en als wij de bal hadden

Oproep

Weet u nog een verdwenen sportvereniging voor onze rubriek De Verdwenen Club en iemand die er iets over kan en wil vertellen? Laat het ons dan weten. Voor alle duidelijkheid: het gaat niet alleen om voetbalclubs. Telefonisch kunt u met uw tips terecht bij Margriet van der Zee, tel. 046-4116638 of Ronald Colée tel. 046-4116639. Via e-mail kan ook: sport@ld.mgl.nl.

„moesten we hem direct afgeven anders werd je verrot gescholden.”

Het bestuur luisterde naar de groep en de aanvoerder werd van zijn band ontdaan. „De eerste wedstrijd daarop wonnen we meteen met 2-1 waarna we met z'n allen stomdronken op de fiets naar huis zijn gereden.”

Dertien jaar speelde de latere brandweerman in de hoofdmacht. Echte uitschieters kende zijn ploeg niet.

„We waren allemaal goed. Al hebben we nooit een wereldkeeper gehad. We hebben zelfs een seizoen lang een beroep moeten doen op onze penningmeester en secretaris Wil Renet. Die heeft dat jaar geen bal tegengehouden.”

Zelf was Vergoossen spil. „Mijn sterke punt was koppen. Dat was een geducht familiewapen, want ook mijn neyten Sef (de oud-Rodatrainer), Har en mijn broers Toon en Minus konden goed koppen, maar zij hebben niet allemaal bij Schilberg gevoetbald. Want vergeet niet dat Echt in de jaren vijftig negen clubs telde: EVV, Rios, Berkelaar, Schilberg, Putbroek,

Slekker Boys, St.-Joost, Koningsbosch en Mariahoop Diergaarde.”

Een wedstrijd staat nog in het geheugen van Vergoossen gegrift. Tegen EVV-2. „In dat team speelden twee politieagenten die vaker bij mijn ouders over de vloer kwamen. Mijn vader was kroegbaas en zij kwamen regelmatig bij hem informeren als er iets in het dorp aan de hand was. Eén van hen trapte als back bij een scrimmage voor het doel zijn eigen doelman op de vingers en gaf mij vervolgens een duw om de schuld van zich af te wenden. Toen heb ik hem buiten het zicht van de scheids te grazen genomen en heeft mijn broer Piet, die langs de kant stond, hem na afloop nog een oplawaai verkocht.” Vergoossen heeft respect over hoe de man zijn pak rammel heeft gedragen.

„Want thuis in de zaak is er met geen woord over gerept.”

Het recept voor een goede wedstrijd

was een cognacje. Ook in 1953 toen de ploeg kampioen zou worden en van de tweede klasse onderafdeling naar de eerste klasse onderafdeling zou promoveren. „Dat was op Tweede Pinksterdag 1953. Tegen Susteren 2. Bloedheet was het die dag en Piet raadde me aan nog een cognacje te drinken. Twee werden er drie en toen ik de grasmat betrad zweette ik als een das. Maar ik heb nog nooit zo goed gevoetbald.”

De wedstrijd tegen Susteren had nog een bijzondere lading omdat het een over te spelen duel betrof. Het eerste in Susteren hadden we verloren, toen ik als secretaris hoorde dat er een ongerechtigde speler mee zou hebben gedaan. Dat heb ik bij de KNVB aangekaart waarna het duel bij ons aan de Oude Molenweg overgespeeld moest worden. We wonnen en werden kampioen. Dankzij mijn cognacjes. Al heb ik een collega van het Stikstof Bindings Bedrijf die helemaal vanuit Stein met zijn vriendin achterop de fiets naar Echt was gekomen niet eens zien staan. Van de zenuwen.”

De Schutterij van Schilberg kwam de kampioenen eren met een serenade en een rondgang door het dorp. Aan elftalspeler Jacques Renet was die eer niet besteed. Hij moest zelf als tamboer met de trom voorop lopen. „Anders hadden ze niemand die de dikke trom kon slaan.” Het kampioensfeest spreidde zich uit over twee dagen. Niet vreemd als je bedenkt dat de wijk Schilberg toen elf cafés bezat. Vergoossen weet ze nog allemaal op te noemen, dankzij een liedje dat tijdens het tienjarig jubileum van de club geschreven werd.

Na het kampioenschap ging het bergafwaarts met de groenwitten. „De gemeente Echt had het terrein nodig voor huizenbouw en zegde in 1956 eenzijdig de huur op. Dat kon nog in die tijd. In de winterstop werden we op de hoogte gebracht en een half jaar later moesten we al oprotten.”

Het zit de veteraan nog steeds hoog. „Burgemeester Cuijpers had ons een nieuw veld beloofd, maar toen mijn vader daar als gemeenteraadslid naar informeerde wist hij van niets. Hij ontkende het zelfs glashard! Mijn vader heeft dat toen over zijn kant laten gaan. Ik ben later ook gemeenteraadslid geweest en ik zal je zeggen: mij had-ie dat niet geflikt. Ik had hem uit zijn huis gehaald. Burgemeester of niet.”

Nu moesten de clubbestuurders op zoek naar een ander terrein, maar nergens konden ze terecht. „Schandalig, want de club bezat toen twee senioren- en een jeugdelftal.” Gelukkig mochten de Schilbergenaren bij toerbeurt op de terreinen van Berkeelaar en Sleik voetballen. „Als hun eerste elftallen uitspeelden.”

Dat uitwijken heeft volgens Vergoossen twee jaar geduurd. „Dat altijd maar uitspelen werkte niet. Je voelde je als voetballer nergens thuis. En vormden aan de Oude Molenweg vijftig supporters al een grote schare, In Berkelaar en Sleik kwam geen hond meer naar onze duels kijken.”

Drie november 1958 werd VV Schilberg bij de KNVB afgemeld. Na aflossing van een schuld van zeven gulden en drie cent. Een afscheidsfeest is er nooit geweest. „We hadden geen rooie cent! De contributie was opgegaan aan scheidsrechters en bondsgelden. En een kantine hebben we ook nooit gehad. Ik kan me ook niet herinneren dat er ooit 500 gulden in de kas heeft gezeten. We stonden zelfs in de min. Zes gulden achtentachtig. Daar kwam vijftien cent voor een postzegel bovenop. Na ontvangst van dit bedrag zullen wij de ontbinding uwer vereniging verder afwickelen’ liet de KNVB ons weten. Dat hebben we gedaan en daarna hebben we nooit meer iets gehoord.”

De verdwenen club VV Schilberg

25